

Nikoli ne reci nikoli

V spisu se bom navezoval na delo, Priklenjeni slon, avtorja J. Bucaya. Poudaril bom, da ni vredno vreči puške v koruzo, ampak je vredno vedno znova poskušati.

Moja zgodba se je začela že v otroških letih, v vrtcu. Kakor mali slonček, ki se je začel upirati v otroških letih, tako sem jaz pričel z lovom na pravega prijatelja.

Že v vrtcu sem začel z lovom. Mislil sem, da smo tam bili vsi prijatelji. Vendar sem se pošteno zmotil. Starejši otroci so me velikokrat pretentali in mi z zvijačo vzeli igrače.

Na srečo sem imel enega pravega prijatelja, ki pa je bil starejši od mene. Prav on mi je velikokrat stal ob strani. Čeprav takrat nisem razumel, zakaj se je igral tudi z drugimi prijatelji, zdaj vem, da je tako bilo prav.

Ker sem bil v vrtcu v heterogeni skupini in sicer najmlajši, me je ta prijatelj zapustil, ker je odšel v šolo. Saj me ni dobesedno zapustil, saj sva se še srečala in se igrala na igrišču izven vrtca. Takrat sem bil kot mali slonček, kot se je on še naprej upiral, tako sem jaz naprej iskal prijatelja.

In tako smo že v prvem razredu osnovne šole. Prvi dnevi so bili kar težki, ker sem zelo vztrajno iskal novega prijatelja. Vsi sošolci so se poznali med sabo, jaz sem prišel iz drugega vrtca, zato nobenega od sošolcev nisem poznal. Šele tretji dan sem se nekako uspel zblížati z enim sošolcem. Veliko sva se družila in igrala skupaj. Po enem letu in pol sem mislil, da sem našel res pravega prijatelja. Bil sem prepričan, da bo najino prijateljstvo za zmeraj. Pa sem se žal tudi takrat zmotil. Nekega dne pri šolskem kosilu je moj prijatelj kar poletel s stola. Dobesedno se je vrgel z njega, mene pa je obtožil za krivega. Še zdaj ne razumem, zakaj je to naredil.

Tako kot je slonček odraščal, tako sem tudi jaz. S sošolci smo že bili v tretjem razredu in takrat sem izvedel, da moj prijatelj zapušča našo šolo in da sem spet na začetku z iskanjem prijatelja. Spet sem imel srečo, ujel sem se z enim izmed sošolcev. To prijateljstvo mi je bilo zelo dragoceno. Igrala sva se skupaj, si pomagala pri učenju. Vendar sreča ni bila dolgo na moji strani. V razred smo namreč dobili novega sošolca, ki je kaj kmalu pomešal vse štrene, saj mi je vzel mojega prijatelja. Minevala so leta in leta in tako slon kot jaz sva odraščala. Oba sva obupavala na vsakem koraku najinega življenja. Oba sva bila namreč priklenjena na verigo. Niti poskušala nisva, da bi se je rešila. Po mojem mnenju je novi član našega razreda prispeval kar nekaj slabe energije in klime v razredu. Vse to je vplivalo na naše razumevanje v razredu. Vendar nisem obupal, verjel sem, da bo nekoč bolje.

Z novim sošolcem sva se zblížala, začela sva se družiti, čeprav jaz nisem pozabil, da je bil prav on tisti, ki je prekinil moje dobro prijateljstvo. Kot vsakemu, sem tudi njemu priložnost, da se izkaže v boljši luči. Verjel sem, da se je spremenil. Nato se je zgodilo nekaj kar sem mogoče celo pričakoval. Obrnil mi je hrbet, ker so ga motili moji dosežki. Jaz ga imam še vedno za prijatelja, čeprav slovenski rek reče: »Volk samo dlako spremeni, navad pa ne.«

Slon in jaz se razlikujeva v eni pomembni stvari, slon je na koncu obupal in se predal življenju v cirkusu, jaz pa nisem obupal in če bo treba bom še naprej iskal prijatelja. Edino napaka, ki jo je naredil slon, je bila ta, da je obupal ravno na koncu. Splačalo bi se mu, da bi vsaj še enkrat poskusil in se osvobodil.